

KRIŽEV POT RAZVEZANIH

Uvod

V. »To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu ..., ki je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika ... Sam sebe je ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu.« (Prim. Flp 2,5–8)

M. ali Ž. **Naj bo to križev pot za razvezane, za skupnost Srce, za katero Jezus še posebej skrbi, ravno zaradi razbitih družin. Vsi hodimo po svojem križevem potu, vsi smo ranjeni. Toda za nas je Jezus že daroval življenje in nas nosi na ramah. Prečiščuje nas in vabi k sebi.**

1. JEZUSA OBSODIJO NA SMRT

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Pilat je hotel množici ustreči in jim je izpustil Baraba, Jezusa pa dal bičati in ga izročil, da bi bil križan.« (Mr 15,15)

Ž. **Moja družina je bila med ločitvijo tako kakor Jezus obsojena na smrt. Obsodila sem jo tudi jaz in s tem prevzela krivdo. Ko sem obsodila svojo družino, sem obenem obsodila sebe. Ko smo zaradi sodbe razčlovečeni, brez dostojanstva, v bolečini, je tukaj On, ki se je dal zaradi nas pribiti na križ. Zaradi Njega znova dobimo možnost, da počasi celimo rane, da počasi razumemo Njega in v Njem sebe ter začutimo, da smo ljubljeni in blizu našemu Očetu, s katerim je edino vredno imeti najgloblji odnos.**

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

2. JEZUS VZAME KRIŽ

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Vzeli so torej Jezusa. Nesel si je križ in šel ven proti kraju, imenovanemu Kraj lobanje, po hebrejsko Golgota.« (Jn 19,16b–17)

M. **Nisem hotel sprejeti križa razveze, saj sem vedno hrepenel po dobrem zakonu in ljubeči družini. Zakaj ravno jaz? Podrlo se je vse najdragocenejše v mojem življenju. Zakaj? Da bi našel in se oklenil**

Njega, ki edini nosi vse moje bolečine, krivde, strahove, vse moje grehe in mojo bivšo partnerico. Jezus je že sprejel moj križ – vabi me, da ne bežim, ampak sprejem ta križ tudi jaz. Dal mi bo moč, da ga bom lahko nosil.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

3. JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Zares, preizkusil si nas, o Bog, prečistil si nas, kakor prečistijo srebro. Pripeljal si nas v zanko, položil si breme na naša ledja. Ljudem si dopustil, da jezdi po naših glavah.« (Ps 66,10–12a)

M. **Jezus, hvala, ker poslušáš moje križe in sprejemaš mojo žalost. Naslanjaš glavo na moje strto in osramočeno srce, sprejemaš zgodbo slehernega izmed nas in vse zlo sveta. Samo ti poznaš grozljive**

prepade v mojem srcu, rane, v katere se zaprem, ter ranljivost za greh in strah sredi drame ločitve. Hvala ti, ker me sprejemaš in si mi naklonjen, ker sem ti dragocen vsak trenutek, tudi sredi vseh dram in težav, ki se nakopičijo. Hvala ti, ker lahko računam nate, ki me nosiš v svojih ranah in me ujameš, ko padem. Pobiraš me v prahu stiske in obupa, v prahu sramu in zamer, v prahu krivde in neodpuščanja. Hvala ti, ker lahko prepustim svoje rane tebi. Ti me ozdravljaš in pošiljaš, da tudi druge povabim, naj ti dovolijo nositi njihove rane in padce. Hvala ti, ker mi podarjaš svoje sočutje ter usmiljenje s seboj in bližnjimi. Hvala ti, ker mi z vsakim padcem odpuščaš moje padce in grehe.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

4. JEZUS SREČA SVOJO MATER

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Kaj naj ti rečem, kaj naj primerjam s tabo, hči jeruzalemska? Kaj naj vzporejam tebi, da te potolažim, devica, hči sionska? Zakaj velik kakor morje je tvoj polom; kdo bi te mogel ozdraviti?« (Žal 2,13)

»Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: 'Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu nasprotuje, in tvojo lastno dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli mnogih src.'« (Lk 2,35)

Ž. Mami moja, še vedno vidim tvoje izsušeno telo, negibno in nemo. Tvoje velike oči, ki izžarevajo mir, ko počasi odhajaš. Premalu zame in za nas. Pozabila sem na svojo stisko, ko sem te gledala dobesedno pribito na križ. Ko si še lahko govorila in sem ti lahko povedala za svojo razvezo, preganjanje, bolečino, si me tolažila: »Lepa si!« Vedela si, da so to besede, ki jih potrebujem kot ženska, da bi lahko stopila iz primeža sramu, krivde in poraza v novo življenje. Lepa si – preprosta trditev, katere pomen razumem šele zdaj, ko te ni več. Eno leto si bila z mano bolj kakor kadar koli prej, v mojih željah, mislih, molitvah ... Ko sem te lahko samo še božala in ti pela, so mi tvoje oči govorile: »Večna sem. Tudi ti. Ne boj se!« Moj Jezus, ti veš: težje je gledati trpljenje ljubljene osebe kakor nositi svoj križ. Naj se ob takih srečanjih zavemo svojega cilja: da smo ustvarjeni za večnost in da močnejša kakor smrt je ljubezen!

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

5. SIMON POMAGA NOSITI KRIŽ

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Ko so ga odvedli, so prijeli Simona iz Cirene, ki je prihajal s polja, in so mu naložil križ, da ga je nesel za Jezusom.« (Lk 23,26)

Ž. Ob boleznih prijateljice sem se znašla v stiski: koliko lahko zares pomagam, kako močne so moje omejitve! Počutila sem se slabo, ko nisem zmogla. Porajale so se mi misli, ki so me zapirale. Prosila sem Jezusa, naj mi pokaže pot, in izročala v njegove roke svojo stisko. Zaupala sem jo tudi prijateljici in je razumela. Najino prijateljstvo je dobilo novo vrednost. Zavedla sem se, da lahko na poti trpljenja stojim ob strani tudi drugače ter da moram sprejeti svoje omejitve in šibkosti. Križ nositi pomeni, da ga nosim sama, saj je namenjen meni. Nosim pa ga lažje, če me drugi čuti in mu je mar zame.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

6. VERONIKA IZKAŽE JEZUSU LJUBEZEN

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Ni imel podobe ne lepote, da bi ga hoteli videti, ne zunanosti, da bi si ga želeli. Bil je zaničevan in zapuščen od ljudi, mož bolečin in znanec boleznih, kakor tisti, pred katerim si zakrivajo obraz, je bil zaničevan in nismo ga cenili.« (Iz 53,2b–3)

Ž. Jezus se je opotekal pod težo križa. Pot je zalival njegovo obličje in telo. Veronika, ki ga je skupaj z materjo Marijo in drugimi ženami spremljala, se je skozi kričečo množico prebila mimo vojakov in Jezusu z vso nežnostjo obrisala potno obličje. Želela mu je pokazati, da ga ima rada. Ljubezen je iznajdljiva in premaga vse ovire. Gospod, pomagaj mi, da bom zaupala v dobro, čeprav bom redko naletela na pravo sočutje in iskreno pomoč. Hvala za vse Veronike, ki so mi v stiski ob ločitvi podale svoj prt ljubečega usmiljenja in sočutno sprejele mojo ranjeno podobo.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

7. JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Moji smrtni sovražniki me obdajajo, svoje brezčutno srce so zaprli, njihova usta govorijo prevzetno. Našim korakom sledijo, zdaj me obkrožajo, svoje oči naprezajo, da bi me vrgli na tla.« (Ps 17,9b–11)

»Sunil si me, sunil, da bi padel, toda Gospod mi je pomagal. Gospod je moja moč in moja pesem, bil mi je v rešitev.« (Ps 118,13–14)

Ž. Tudi jaz padem, se opraskam, ranim in zlomim. Ti me razumeš, ko sem na tleh. V teh trenutkih me sprejemaš še nežneje in še bolj ljubeče. Spoštuješ me in si mi naklonjen. Pomagaj mi, da ne bom obsojala tistih, ki me ranijo. Ne razumem vedno, zakaj je tako. Spomni se vseh, ki so na tej postaji, in jih sprejmi v svoje srce.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

8. JEZUSOVO SREČANJE Z ŽENAMI

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Jezus pa se je obrnil k njim in rekel: 'Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, temveč jokajte nad seboj in nad svojimi otroki! Kajti če z zelenim lesom delajo takó, kaj se bo zgodilo s suhim?'« (Lk 23,28.31)

Ž. Počutila sem se izdana, brezdomka. V roki sem držala potovalko in vrečko. Nisem vedela, kam naj grem. Bila sem pretresena in žalostna. Potrebovala sem tvojo pomoč, Jezus. In ti si me začel tolažiti tako, kakor si tolažil jeruzalemske žene. Obrisal si mi pot s čela in mi poslal pomoč. Tu se je začelo moje novo življenje. Danes se trudim tudi sama videti žene v stiski in potrebne pomoči. Pristopim in poslušam jih, njihova stiska se me zelo dotakne. Moj Jezus, usmili se me!

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

9. JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Otresi si prah in vstani, ujetnica, Jeruzalem, odveži si vezi z vratu, ujetnica, hči sionska! Kajti tako govori Gospod: Zastonj ste bili prodani, brez denarja boste odkupljeni.« (Iz 52,2–3)

Ž. Težki križ premaga Jezusa, a se ne da in ga dvigne: križ človeštva in grehov. Nosi ga za našo odrešitev. Tako mi je dal moč, da kljub pogostim padcem zaradi Njega in z Njegovo močjo zmorem vstati in nadaljevati pot. Tudi moj križ je težak in me tako pritiska k tlom, da bi obupala in obležala v vlogi žrtve. Učim se izročati, in ko spustim bremena samopomilovanja, nezaupanja, nevere ..., postane ta križ lahek, saj ga zame nosi Jezus. Potrebujem Odrešenika, sama ne zmorem.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

10. Z JEZUSA STRGAJO OBLEKO

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Ko so vojaki križali Jezusa, so mu vzeli oblečila – razdelili so jih na štiri dele, za vsakega vojaka po en del – in suktnjo. Suknja pa je bila brez šiva, od vrha scela stkana. Med seboj so se dogovorili: 'Nikar je ne parajmo, ampak žrebajmo zanjo, čigava bo,' da se je tako izpolnilo Pismo, ki pravi: Razdelili so si moja oblečila in za mojo suktnjo so žrebali. In vojaki so to storili.« (Jn 19,23–24)

Ž. Vse sem izgubila. Družino, zakon, službo, stanovanje ... Počutila sem se razgaljeno, nago, brez vsega, kar je do tedaj označevalo moje življenje in to, kdo sem. Nalepke, ki nas označujejo, so kakor obleka, ki skriva naš resnični jaz. Ko sem ostala gola kakor Eva, sem spet obrnila svoj pogled samo k Očetu, ki mi govori: »Dragocena si in ljubljena, moja si!« Prepoznala sem svoj resnični jaz, da sem Božja hči, in to vedno, ne glede na to, kaj se mi dogaja.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

11. JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »In križali so ga. Bila je tretja ura, ko so ga križali. In z njim so križali dva razbojnika, enega na njegovi desnici in enega na njegovi levici.« (Mr 15,24a.25.27)

»Tako se je spolnilo pismo, ki pravi: In med hudodelce je bil prištet.« (Prim. Lk 22,37a)

M. Ločitev je zlo. Nisem se poročil, da bi se ločil, verjel sem, da nama bo zakon uspel. Vendar se je podrl, in ko nisem več mogel rešiti izgubljenega odnosa, so me pribili na križ med druge ločene. Vsem je vidna moja sramota in vsi lahko pljuvajo in sodijo o moji krivdi. Ne da se zbežati ali skriti, tu sem, da kričim po usmiljenju, prubit. Ostaja zavedanje, da edino Oče res pozna mojo zgodbo, da me ima rad in je usmiljen.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

12. JEZUS UMRJE NA KRIŽU

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo!

O. Ker si s svojim križem svet odrešil!

V. »Jezus je govoril: 'Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.' Bilo je že okrog šeste ure, ko se je stemnilo po vsej deželi do devete ure. Jezus je zaklical z močnim glasom in rekel: 'Oče, v tvoje roke izročam svojega duha.' In ko je to rekel, je izdihnil.« (Lk 23,34.44.46)

M. Z Božjo pomočjo se trudim odpustiti vsem, ki so me ob ločitvi izdali, ranili, zavrgli ali mi odklonili pomoč. Trudim se odpustiti tudi sam sebi, da nisem zmožni ravnati drugače, kakor sem. Oče odpusti nam, saj ne vemo, kaj delamo! V tem ozdravljanju od travme ločitve umiram sebi. Umirajo navezanosti, lažne gotovosti, lažna prepričanja ... Gospod me vabi v novo življenje, v svobodo Božjega otroka. A najprej mora umreti stari človek.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

13. MRTVEGA JEZUSA POLOŽIJO MARIJI V NAROČJE

- V.** Molimo te, Kristus, in te hvalimo!
O. Ker si s svojim križem svet odrešil!
V. »Vsi njegovi znanci pa so stali daleč proč; prav tako tudi žene, ki so ga spremljale od Galileje sem in so to gledale.« (Lk 23,49)
»Potem je Jožef iz Arimateje (...) prosil Pilata, da bi odnesel Jezusovo telo. In Pilat je dovolil. Prišel je torej in odnesel njegovo telo.« (Jn 19,38)

M. Novo rojstvo je v materinem naročju. Zajeti moram iz materinske ljubezni, ki daje življenje, ki razkriva njegov smisel in lepoto. Moram se pustiti objeti v svoji ranjenosti, v svoji smrti. Le tako bom lahko pogledal na svoje preteklo življenje kot na mrtvo telo. Dragoceno in ljubljeno, pa vendar mrtvo. Ni ga več, počasi bo razpadlo, prepuščam ga Božjemu usmiljenju. Čaka me novo življenje, in da bi ga lahko živel, izročam truplo preteklosti, ki je ne morem več oživiti, v Marijine vseobjemajoče roke.«

- V.** Usmili se nas, o Gospod!
O. Usmili se nas!

14. JEZUSA POLOŽIJO V GROB

- V.** Molimo te, Kristus, in te hvalimo!
O. Ker si s svojim križem svet odrešil!
V. »Jožef iz Arimateje in Nikodem sta torej vzela Jezusovo telo in ga z dišavami vred povila s povoji, kakor imajo Judje navado pokopavati.« (Prim. Jn 19,40)
»... ter ga položila v grob, izdolben v skalo, kamor ni bil še nihče položen.« (Prim. Lk 23,53)

Ž. Dragi Jezus, nasilna človeška roka je tvoje izmučeno telo položila v grob. Ta »kuga« nasilja razsaja še danes – v družinah, med narodi, v šolah, na vseh poteh ... Ko pogovor med zakoncema onemi, bližina zamrzne in se zaupanje skrrije, nastopi smrt odnosa. Zdi se, da je vsega konec, da življenja ni več, a kljub črni noči se prikrade žarek svetlobe, ki širi zaupanje in milost ter nagovarja vse grešnike tega sveta. V tej nežni slutnji srca sem tudi sama našla tisto nekaj, kar zadiši in daje upanje, da ni še vsega konec.

In tako se življenje znova začne v Njegovem odrešujočem objemu, kajti le Njegova misel vodi naprej srce, ki ljubi, zaupa, veruje. Tako kakor je Marija zaupala Njegovi obljubi, tudi jaz verjamem, da je življenje po tem pomembnejše od minljivosti tega sveta. Hvaljena Jezus in Marija!

- V.** Usmili se nas, o Gospod!
O. Usmili se nas!

Sklep

V. »Angela sta rekla ženam: Čemu iščete živega med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je vstal.« (Prim. Lk 24,5–6)
»Toda pojdite, povejte njegovim učencem in Petru, da pojde pred vami v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel.« (Mr 16,7)

Ž. Jezus živi v meni in jaz v Njem. Nisem sama. Kljub temu da je padlo moje življenjsko poslanstvo poročene žene, ostajam mama in še vedno lahko veliko dam. Še vedno lahko oznanjam, kot ljubljena grešnica lahko pričujem o Božjem usmiljenju in ljubezni. Prek kalvarije ločitve, ki sem jo pretrpela, vstajam bolj živa, budna in ljubeča ter se vgrajujem v edinost vsega, kar biva in slavi Gospoda.